

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LLATINADES

“Sic transit gloria mundi... o... Finis coronat opus...”

(Triïn la que vulguïn, que totes hi venen bé)

La crisi curta

D'aquella crisi ministerial que, en el mes d'octubre del 1917, portà al poder el Govern presidit per En Garcia Prieto i on figuraven els senyors Ventosa i Rodés, s'en va dir la «crisi llarga». De la darrera crisi ministerial podem dir-nè la «crisi curta».

En una sola tarda, la del 14 d'abril,—que, encara que no ho sembli serà una tarda històrica—va caure del poder el comte de Romanones i va pujar-hi don Antoni Maura. I ara el polític mallorquí no presideix un Govern «nacional», sinó un Govern d'aquells que en diuen «homogèneos», i dels quals era ja una mostra el Govern d'En Romanones. Realment, no hi ha res més homogeni que les tertúlies. Després de la tertúlia del comte, ve la de don Antoni, amb l'afegidura del senyor La Cierva, que havia posat botiga política pròpia i que ara torna a la casa pairal.

Perquè se n'ha anat don Alvar i ha vingut don Antoni? L'explicació oficial diu que regnant ja a Espanya la pau paradisiaca de que parlà setmanes enrera el comte de Romanones, era arribada l'hora de dimitir. I tot-hom ha quedat convençut d'aquesta explicació admirable, fins el senyor Montanyès i el senyor Doval, que segons pròpia confessió havien vingut a salvar Barcelona, i que ja tornen a ésser a Madrid, encantats de la vida del Paradís.

Aquest numero ha sigut revisat per la censura militar

La llei d'Europa

TOTA Europa obeeix a una llei de lliberalisme. Mai, ni en l'expansió de la gran revolució ni a mitjans de segle, quan el moviment democràtic francès de 1848 se projectà per Europa, havia assolit aquesta l'actual fermentació. Tots els pobles viuen o un 89 o bé un 93, o una renovació o un trasbalsament, o una norma nova o una tragèdia.

La república dels soviets domina ja tota la Rússia, menys les solituds misterioses de la Sibèria. Domina a Ukrània i comença a marxar per les riques terres de Crimea. El blat anirà cap a la gran Rússia, i això entranyarà l'enfortiment del maximalisme, que podrà presentar a un temps la victòria i el pa.

Alemanya vacil·la entre el socialisme moderat i l'extremista. Àustria espera els efectes del triomf electoral dels socialistes. Hongria està constituïda en república comunista. Són els vençuts—se dirà. Efectivament. La desfeta, ajuntada a la fam, canalitzà la desesperació vers les més extremes formes. La fraternitat de dolor i d'alimentació a les trinxeres, inicià el comunisme governatiu, i els combatents alemanys, russos, austríacs i hongaresos volen compartir el benestar després d'haver conviscut en el dolor i en la sang.

Però és que en els pobles vencedors és idèntica la inquietud interna, a la qual han de donar els governs fórmules jurídiques. Heu's aquí Bèlgica. Tres socialistes formen part del ministeri, amb En Vandervelde al davant, i aquests tres socialistes sostinguts pel seu partit exigeixen i obtenen la universalitat del sufragi, la reforma del codi penal en allò que coacciona les vagues i la intervenció proletària en el treball. Bèlgica, abans de la

guerra, era un poble de industrialisme restret, catòlic i privilegiat.

França vol fer la seva revolució incruenta. Clemenceau era «le père Victoire», però no pot ésser el fill de la guerra. Es massa rígid i violent, i decisió és feta en els cercles polítics parisencs de substituir-lo per un home elàstic i renovador. En Briand torna a sorgir. I an En Briand, el vell doctrinari de la vaga general, s'ajuntaran, diuen, aquelles personalitats sindicalistes que, com En Jonhau, han mostrat, durant la guerra, un orgànic sentit polític. França vol ésser la mestrea de l'avenir, donant al món en el segle XX la llei, com en el XVIII li donà la Revolució.

L'Anglaterra prepara les seves Conferències del treball, els impostos progressius, les lleis agràries, les de construcció de cases barates per a obrers. Lloyd George vol també guanyar la pau, però amb l'avantatge sobre En Clemenceau que sap anar al poble a cercar inspiració. En Lloyd George no serà mai «ancien régime», mentre que En Clemenceau rep la solidaritat del nacionalisme autoritari i imperialista. I a l'ombra d'Anglaterra, fins Portugal, la convulsiónaria, se decideix a reintegrar-se al manament dels demòcrates, és a dir, dels republicans radicals.

Les trinxeres segueixen manant. I som al començament. Tots diguérem que d'elles sorgiria la nova llei, i ja està promulgada. La nació que va demanar el sacrifici, se disposa a donar-se als herois. Eren de la Rússia, de l'Alemanya, de la França. Doncs que ara elles siguin d'ells.

Resta Espanya, la nostra pobre Espanya, perplexa entre les dues històries a seguir, la d'Europa i la seva.

PARADOX

El sufragi universal a Bèlgica

QUI ho diu que a les nacions victoroses impera un sentit de reacció i de conservatisme? Aquí teniu la Bèlgica, la gloriosa nació martir, qui acaba d'establir el sufragi universal, que els partits d'esquerra, el lliberal i socialista venien demanant inútilment des de feia molts anys. En aquesta qüestió, com en totes altres, la guerra ha accelerat la evolució política i social. Per segur podem tenir que, en el cas de no caure el món en una situació exòtica per efecte dels extremismes convulsius, quedarà realitzada dins del primer terç d'aquest segle, la obra vastíssima de reforma i renovament que hauria omplert tota la centúria. La transformació feconda que no hauria quedat llesta fins allà a l'any 2000, probablement serà un fet d'aquí una vintena d'anys.

Abans de la guerra, regia a la Bèlgica el sistema del vot plural. Tots els ciutadans majors d'edat votaven. En aquest sentit, el sufragi ja era universal. Però no tots els ciutadans tenien un vot. N'hi havia un gros nombre que en tenien dos i tres. Els qui tenen títol acadèmic, els qui posseeixen determinada riquesa, etc., gaudien de la pluralitat del vot. En general, podem dir que els obrers i les classes més modestes tenien un vot, els petits burgesos dos vots i la burgesia més alta tres vots. I això era un greu atemptat al principi bàsic del sufragi universal—un home, un vot—i una injustícia social formidable.

La importància de la qüestió del sufragi era més gran encara a Bèlgica, perquè de la dita qüestió depenia l'orientació de la política belga. Feia molt de temps que el partit catòlic era al poder. Però la seva majoria parlamentària era petita davant la coalició lliberal-socialista. I resultava evident que sense el vot plural, que afavoria marcadament a les classes conservadores, el partit catòlic hauria quedat en minoria. Els catòlics belgues, doncs, sabien que la introducció del

sufragi universal pur i simple significava la seva caiguda del poder i la fi de la seva preponderància política. I entre l'interès de la Justícia i l'interès de l'egoisme polític, triaven aquest darrer. D'aquí venia l'oposició desesperada que el partit catòlic belga feia contra l'establiment del sufragi universal, enèrgicament demanat pels liberals i els socialistes.

Ha calgut la guerra perquè cedís l'obstinació del partit catòlic belga. Aviat es celebraran noves eleccions, puix el terme legal de la Cambra de representants o de diputats ha acabat ja fa mesos. ¿Era possible que, després d'haver sofert per igual totes les classes socials belgues en la duríssima prova de la invasió i la guerra, continués la distinció irritant de donar a uns ciutadans un vot, a uns altres dos i a uns altres tres?

A despit del darrer esforç contra la reforma intentat pel partit catòlic, aquest ha hagut de transigir. Cercant en les dones els vots que els mancaven per a seguir en el poder, demanà que junt amb l'universalitat del sufragi s'implantés el sufragi femení. Com a fórmula d'avinença, la Cambra de Representants ha pres acord unànim d'establir en les properes eleccions el sufragi universal pur i concedir a les dones que siguin mares o viudes de ciutadans morts a conseqüència de la guerra, tot esperant el moment oportú per a concedir el vot a les dones en les mateixes condicions que als homes.

Continua, doncs, triomfant en el món i sobre tot a l'Europa occidental, el principi de la democràcia, que ha sortit més fort i més vivent de la magna tragèdia de la guerra.

FULMEN

La conquesta de la criada

EL nostre amic senyor Tomás és un solteron, curt de genit, que viu sol amb una criada jove i bonica.

Mai hauríem sospitat d'ell perquè és un home que se li poden posar, sense perill, els dits a la boca. La virtut de la criada no corria cap risc. Per això ens va sor-

prendre tant el senyor Tomás quan, fa pocs dies, en digué:

—Noi, he conquistat a la Manelal

—De veres?

—Tal com t'ho dic. I el sometent ne té la culpa.

—Conta-m'ho, conta-m'ho.

—Jo sóc incapaç de dir una cosa més enllà de l'altre a la raspa de casa, però sembla que ella esperava amb deliri que jo li faltés al respecte. A l'endemà del dia de la Mare de Déu de Març, vaig anar després de sopar a veure an En Lluís el meu nebot que estava convalescent d'un tifus greu que l'ha tingut trenta dies al llit.

—Encare no veig a la criada.

—Espera't. En Lluís, un veí de l'escala i jo, vàrem fer un vol de tresillo i sense donar-nos-en conte vàrem trobar-nos que erem a mitja nit. Deixem les cartes i me'n vaig. En Lluís, viu a l'entrada del Torrent de l'Olla. Jo visc a la Plaça d'Urquinaona. Carrer de Làuria avall i en quatre salts a casa. Però ¡ja ho has dit tu! Al sortir de cal nebot i a través el carrer de Còrrega, un crit de: ¡Braços enlaire! va deixar-me corglassat.

—El sometent?

—Justa. Vareig aixecar els braços, van palpar-me i després de una dotzena de preguntes varen deixar-me seguir el meu camí.

—Al ésser a la Diagonal i encara no ben reposat de l'esglai, un nou ¡alto, els braços enlaire! m'atura novament. Més palpeigs, més preguntes i avall... Al carrer de Provença...

—Els braços enlaire!

—I les preguntes. On vaig, d'on ving, etcètera. I a tot això ja tocava la una.

—I la criada?

—No vagis depressa. Al carrer de Mallorca, altre cop el crit fatídic. Al deixar-me els del carrer de València ja no vaig abaixar els braços i com un prega Déus vaig travessar Aragó, Consell de Cent i Diputació, fins arribar a casa esfarcit, malmès i renegant dels Sindicats i dels bàndols.

—Però, la criada...

—Ara vé. Arribo a casa, pujo l'escala, obro la porta del pis i encenc la electricitat del recibidor. Jo no pensava amb la Manela que, a la cuenta passava ansia...

—¡Ansia, Manela!

—...i no s'havia ficat al llit. Soptadament m'apareix pel corredor i jo, que encara veia per tot arreu al sometent; al veure un bulto alço els braços enlaire i creient era que volia abraçar-la, se'm llença al coll...

—Dòmino!

—I cap i cua i tot. I ve't aquí com, sense ganes, vareig fer un punt d'atreuit conquistant a la criada per culpa del sometent.

—Ja ho veus!

JEPH DE JESPU

POBRE CRIATURA

EL diumenge de Rams és un dia que m'agrada com pocs n'hi hagin a l'any. Me plauen les noietaes amb les palmes carregades de confitura, ornades amb rosaris de sucre i escales i estisores plenes de licor. També m'agraden els nois amb un palmó al qual han fet una cua de dos pams mentre canten:

Santa Magdalena
porta una cadena
per lligar el dimoni
¡Visca Sant Antoni!

No vui parlar dels que van carregats amb llores plens de rosquilles... d'aquests n'estic tan enamorat que ni un any manco a la Plaça de Santa Maria convertida en bosc quals arbres s'esbatucen mentre esperen l'arribada d'aquella processó que fa obrir la porta a cops de creu.

Penseu doncs l'angúnia que tenia que produir-me el veure una pobre nena carregada amb la més macabra caricatura de palma que imaginar-se pugui.

Era una nena amb un vestidet blanc i un berret negre; l'acompanyava una senyora, segurament sa mare, tota endolada, amb un gran vel penjant a l'esquena. La nena duia una palma a la mà, una galan palma, de les que valen més diners, d'aquelles escabellades. Però res de confitures, res de llamines, ni flors, ni vidre volador... La palma per

tot ornat dúia una munió de llacets negres. Portava dol com la mare i com la filla.

El tendre cor d'aquesta també devia estarne d'endolat mirant les palmes de les altres noietaes.

Jo no vui creure que la mare fos dolenta. Però, lo que és ximple? I tant!... ja la farà patir, pobre criatura.

Els aliats legislen el treball

DIVENDRES de la setmana passada, la Comissió encarregada, a París, d'estudiar els mitjans internacionals necessaris per a assegurar una acció comuna relacionada amb les condicions de treball dels obrers se reuní i ha enllestit ja les seves tasques.

Molt aviat les conclusions seran sotmeses a la aprovació de la Conferència, reunida en el seu plè. Consten de dues parts. La primera consisteix en un projecte de convenció que preveu la constitució d'un organisme permanent de lleislació obrera. Aqueixa organització permanent comprendrà una conferència general dels representants de tots els Estats neutrals de la «Lliga» de les Nacions i una Oficina internacional del Treball, baix la direcció d'un Consell General d'Administració.

Vé després la segona part de les esmentades conclusions que's presenta en forma de clàusules, que han sigut facilitades ja a la premsa per a que s'escampin arreu, i que comprenen les declaracions de principi sobre un cert nombre de qüestions a resoldre, totes elles de capital interès per al món de la indústria i del comerç. Aqueixes declaracions sobre les condicions de treball deuen figurar en el tractat de pau i, per tant, tractar-se en les vinentes Conferències.

Aqueixes conclusions, proposades en la seva Memòria pel ministre de Treball anglès són nou, i foren aprovades per unanimitat en la sudita sessió celebrada en el Palau de Quai d'Orsay, a París.

Podriem dir-ne els Nou Manaments del Sant Treball. Heu-vos-els aquí:

I

Ni de dret ni de fet, el treball d'un ser humà deu assimilar-se a una mercaderia o a un article de comerç.

II

Se garantitza el dret d'associació i coalició lo mateix als patrons que als obrers i empleats per a tota mena d'objectius que no siguin contraris a les lleis.

III

No seran admesos al treball en cap indústria ni cap comerç nois menors de catorze anys. Això es tindrà en compte amb e fi de salvaguardar el desenrotllament físic i educatiu dels infants.

Entre els catorze i els dinou anys els nois i les noietaes solament podran dedicar-se a treballs compatibles amb la llur constitució física i a condició de que la llur instrucció professional o general esdevingui assegurada.

IV

Els obrers i els empleats tindran dret a percebre un jornal o salari que els assegurui una manera de viure convenient i sempre en relació amb la civilització del país en que resideixen.

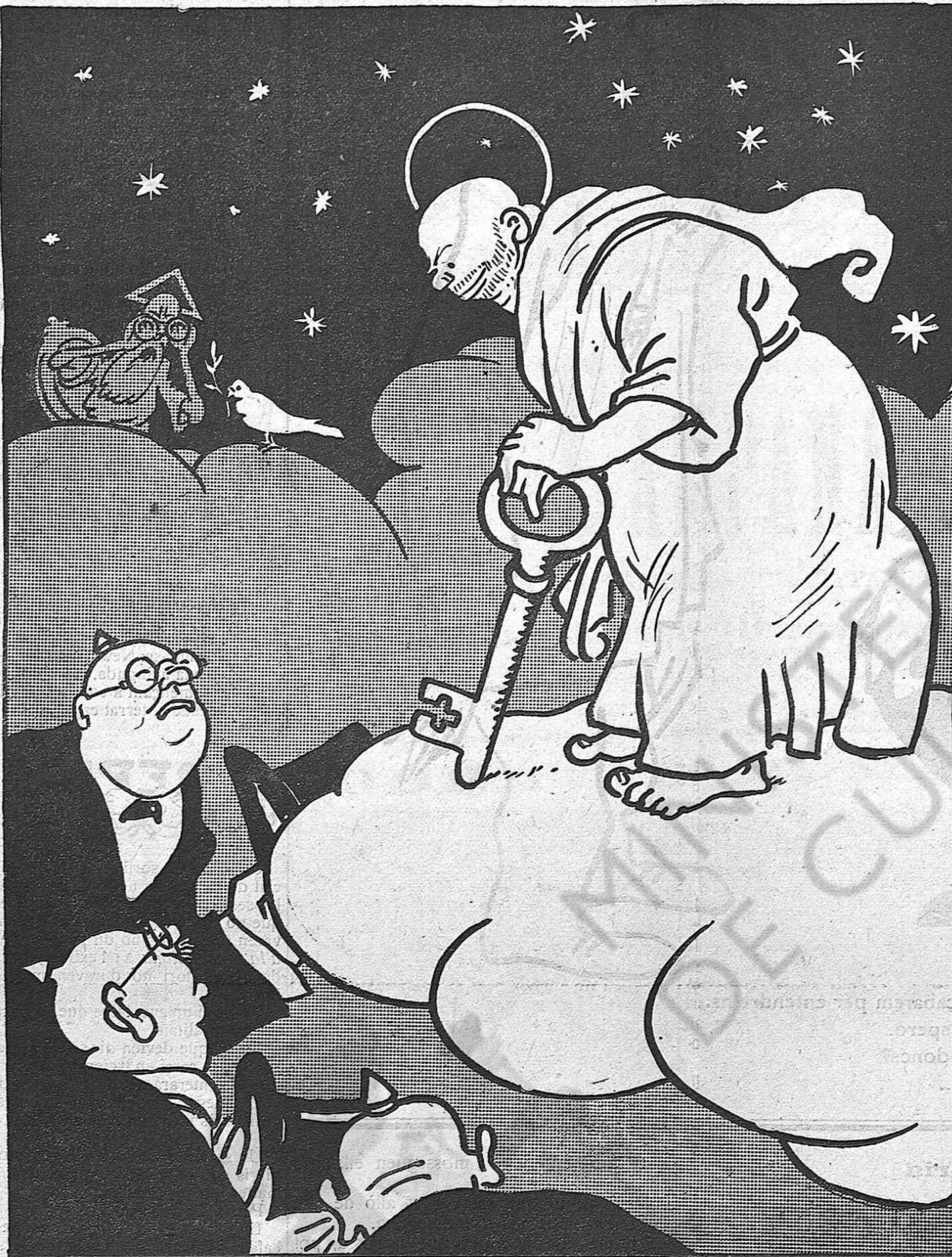
V

Jornal idèntic per a ambdós sexes, quan se tracti de iguals condicions de treball en quantitat i qualitat.

VI

Descans setmanal els diumenges per als treballadors. En casos especials i per a certs oficis, descans equivalent un altre dia de la setmana.

Germanòfils al cel

—I doncs, Pere?... com és que us heu tallat les barbes?
 —Per estalviar-vos feina. Perquè vosaltres també m'haurieu pres el pèl.

Una vez, robó un tocino, lo mató en un trigal y lo vendió en pedazos.]

Otra vez, un perista del Rastro le dió cinco duros para que le trajera doscientas sillas. Este cogió dos carros se fué al Prado y cargó con todas las sillas del Paseo.

Para robar, tan pronto empleaba la audacia, como la fuerza, como la astucia.

Se iba a las tabernas, se acercaba a los borrachos, los convidaba, se los hacía suyos, los llevaba a un despoblado y allí los despojaba y les quitaba hasta los calcetines.

Es un cínico. En cierta ocasión, entraba en Granada con una cuerda de presos. La gente abandonó los toros por ver a los infelices, que iban al penal. Este, más fresco que una lechuga, piropeaba a las chicas, hacia broma con la multitud, que los miraba atónita.

—¡Eh! Que no vamos a un baile—hubo de advertirle un guardia civil.

—Tampoco a un convento—contestó él. De un trastazo le quitaron las ganas de hablar. Aun conserva en la frente la cicatriz.

ANGEL SAMBLANCAT

Madrid, Prisión de la Moncloa.

Sonata XXXIII

AJA! ja tornem a tenir diaris barcelonins, els morts de la gente bien podran finir descansats i segurs de que el seu nom sortirà a les pàgines de *La Vanguardia*; aquells a qui plagui enterar-se de lo que no interessa a ningú llegiran *Las Noticias* i En Cambó no tindrà necessitat de anar al Sol ni a la Lluna per a fer declaracions; podrà valdre's del diari de casa, de *La Veu de Catalunya*.

Els que deuen estar empipats són els de Madrid. *Imparcial*, *Corres*, *Figaro*, etc., etc., mai s'ho podien pensar doblar la venta. Ja tenen raó, ja, els que s'alegren del mal del veí. La gent quan no troba pa en el forner de sota casa, va a cercar-lo en el de la cantonada, i com que som tan tafaners, les noves són necessàries per a nostra vida com el pa de cada dia, i no tenint a mà diaris de la ciutat, anàvem a cercar-les en els de la vila coronada.

Sembla que la vaga sindicalista és ja a les acaballes i ara també s'ha acabat la vaga burgesa de dijous i divendres. Aquest any, bé haurien pogut suprimir-la; tots estem cansats de no fer res. Però, cal! An els senyors del sometent acostumats a disfregar-se ningú els priva el posar-se una altra màsquer de livita i berret de copalta i les senyores tenen que lluir els vestits de seda cruixidora i les mantellines de randa.

I no hi hagué més remei!
 Jesucrist la passió vostra
 Tots l'havem de contemplar...

I empentes, i farigola i processons del Via-Crucis.

Jo, com podeu pensar, no ho he vist; quan venen aquestes coses fujo. Sempre n'he tingut prou amb una vegada. La farigola m'agrada més collir-la al bosc amb mes mans, que comprar-la a la porta d'un monument. I si vui sentir el Passio, que també m'agrada, prefereixo escoltar-lo en una església de fora, ben assegut, amb claror que ens permeti seguir-lo, que no anar-me'n a la Concepció o a Santa Agna, a patir empentes i escoltar, en comptes de la veu de Jesús i de Pilat i dels maleïts jueus, un concert que tussen.

No vos adonàreu mai de que en les esglésies aquestes que he nomenat, i moltes altres, els fidels (diem-ne fidels) semblen gossos de poble?

Tus l'un? tussen tots; igual que els altres; si un lladra, no'n deixa de bordar cap.

Aquests dies he llegit tot això de la conferència de la pau i tinc de dir-vos que cada dia me fa més fàstic. Semblen llops estiragossant una ròssa. L'un per les costelles, l'altre pel cap, l'altre per les potes, i tots mirant on fita l'altre per a cridar:

—Meu!
 I escoltar com l'altre contesta posant-hi la pota sobre:

—No, meu!
 I es miren envejosos i per por dels altres,

DESDE LA CARCEL

Aguila de presidio

E se alto y zahareño, de menudos y agudos ojos de chino, que está pegado al muro, lleva veinticinco o treinta años arrastrando el trasero por los presidios. Es gallego. De una familia de campesinos no ordinaria.

El mismo cuenta que los suyos estaban enemistados con otra familia de un pueblo vecino. Y tantas malas pasadas les hicieron a sus rivales, que estos se reunieron un día se armaron hasta los dientes, tomaron una banasta y se dirigieron al pueblo de sus hostigadores.

—¿A donde vais con esa banasta tan grande?—les preguntaban los que los encontraban por el camino.

—A por las tripas de todos los Calvelos—contestaban muy seriamente los interpelados.

Los Calvelos eran la familia de ese pigarigo, que usted ve ahí. Y debieron los Calvelos de defender bien sus tripas, porque al menos este cachorro conservó las suyas.

A éste los años lo han amansado. Que tuvo una mocedad muy cruda y muy verde.

Alvarez Robles, en Ocaña, le aplicó varias veces la mordaza y la camisa de fuerza, lo tuvo amarrado en blanca una porción de meses y le hacía tirar de cuando en cuando cubos de agua fría por encima para aquietarle los nervios.

Aquí, Murcia lo mandó a sótanos una temporada, lo privó de paseo, de luz; pero no pudo domarlo.

El se pasaba el día alborotando y protestando, y por la noche atronaba la galería con este grito continuamente repetido:

—Dos treinta y seis nún tene jas (El 236 no tiene gas).

Aunque aun conserva su duro perfil vulturino, ahora está desconocido.

Este ha sido uno de los ladrones más audaces y más temibles que ha habido en Madrid.

Se metía de día y de noche en las casas, sin que se cuidara de cerciorarse si estaba ausente su dueño.

Si oía ruido mientras estaba robando, se agazapaba debajo de una cama, en un armario o en un baul, o se abría paso cuchillo en mano.

Asaltaba los corrales y se llevaba sacos de gallinas.

VII
 Limitació de les hores de treball a vuit per dia, o siguin quarantavuit per setmana.

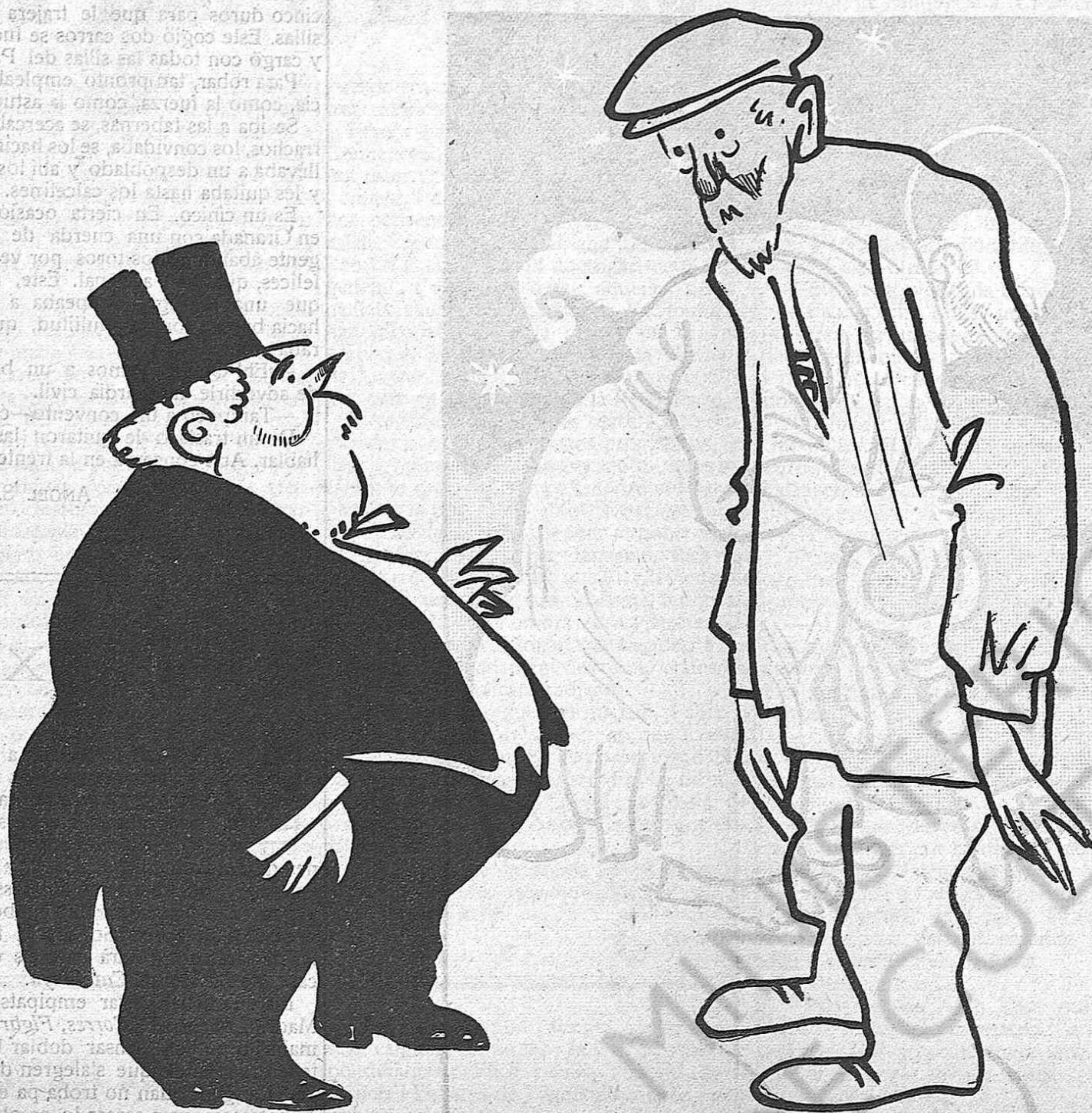
VIII
 Reglamentació idèntica de condicions de i salaris per als treballadors estrangers que per als nacionals.

IX
 Inspecció del treball en tots els Estats.
 En aquesta inspecció hi seran també admeses les dones.

Aqueixes conclusions se ratificaran convenientment ampliades i esmenades en una gran Conferència Internacional del Treball que tindrà lloc, segons sembla, a Washington, en el pròxim octubre...

D'aquí a octubre qui sap qui serà viu.
 Els aconteixements socials se precipiten a tot el món de tal manera, que ens sembla que els paliatius dels senyors Aliats—que no altra cosa resulten—aqueixos nou manaments transcrits, tots ells mansois i escassament originals—no arribaran a temps a ésser llei o seran completament reformat al arribar-hi.

De potència a potència

—Ja,... ja acabarem per entendre'ns.
 —Així ho espero.
 —Entesos, doncs?
 —Entesos!...

un cove de vímets blancs
 amb sis kilos de patates,
 un tros de sabó ben llarg,
 dotze lliures de mongetes
 i un parell de bacallans.

—I doncs, Josep!... (Adverteixo
 al lector que aquest Josep
 és un pobre que demana
 caritat al Paralel).
 Mal deu anà avui la cosa,
 per vos. ¿Oi que hi coneixeu?
 —I tall!... Però no m'espanto;
 ja tinc pensat el remei.
 Desde dijous que vé, aumento
 la tarifa.

—Què dieu!...
 —Vaia!... Es l'única sortida;
 fer com tots: apujà els preus.
 S'ha acabat lo dels cinc céntims
 el mínimum seràn dèu.
 I el que no vulgui donar-los,
 que's busqui pobre. Nèt, Nèt!...

Un anunci que llegeixo
 en un diari americà:
 «Fent, fa poc, la travesia
 »de l'Havre a Surrey-Island,
 »en biplà marca «Colombia»,
 »l'aviador Jhon Brizard
 »ha perdut una cartera
 »en la immensitat del mar.
 »Com la cartera es de suro
 »i sens dubte nedarà,
 »el mariner que la trobi
 »i tingui la dignitat
 »de tornar-la, rebrà en premi
 »cinquanta dollars. Pel cas,
 »dirigir-se: New-York, 30,
 »Sexta avinguda, pis quart,
 »(començant a comptà els pisos
 »desde el terrat cap avall).»

C. GUM

Com que no sortien diaris, i l'únic orgue oficial de Barcelona no ressenyava detalladament les sessions del nostre Municipi, els regidors, que no discursen sinó per a donar-se pisto, varen acabar per no dir sinó lo més essencial i a la pata la llana, a tal extrem, que les reunions del Consistori no duraven més enllà d'una hora.

Ve' aquí un aventatge que fa passadoretz certes anormalitats.

I és lo que devien dir-se els regidors:
 —¿Què carai en treiem de xerrar, si tampoc ningú s'enterarà de lo que havem dit?...

D'aquesta feta els grans homes de la casa gran se'ns tornaran més pràctics... del que són.

Un servidor de vostès, suscriptor d'un dels diaris més populars de Barcelona, feia tres setmanes que no el rebia.

Per fill... Eureka!...
 El dimarts el rebo; i ja compendran amb l'afany i l'alegria que'l vaig fullejar.

Però... oh, grans Déus!... quasi tots els articles eren en blanc!... Tres úniques pàgines senceres que hi havia en ell, ¿mai dirien de què parlaven?

De l'argument d'una pel·lícula emocionant, anunci d'un cine de moda.

Per això no calia que sortíssin.

Els llegidors constants de *El Diluvio*, al reparar-se, varen adonar-se de que no portava quasi cap anunci d'aquells tant característics del popular diari.

De primer no hi queien.
 Nosaltres varem comprendre la cosa tot seguit. Aquest és el país de les competències.

El «Boletín Oficial» els hi havia pispat tots. No va tenir tanta desgràcia «La Vanguardia» amb les esqueles.

Suposo que ja ho hauran sentit a dir.
 Desde fa quatre dies tenim En Maura al Poder.

Acòlits: En Cierva i l'Ossorio.
 Ara sí que veig clar que anirem bé. No'n dubto gens.

Es el veritable «camino recto y seguro para llegar al cielo», sinó tots els espanyols, alguns.

El Governador civil senyor Montañés i el quefe superior de policia senyor Doval han sortit cap a Madrid.

Lo que més convingui.

En Jaumet, l'etern pretendent, ha publicat un nou manifest defensant-se de les acusacions que li enguena fa algun temps els tradicionalistes de la colla d'En Mella.

Miri que no en treurà res.

Per a que En Mella en faci cas s'hauria de deixar el bigotí amb punxes, a tall de Kaiser.

Com sia que continuen interrompudes les conferències telefòniques... que no tenim, ja ens perdonaran els nostres llegidors si no els posem al corrent dels tiquis-miquis de la política madrilenya. Cada casa es un món i el món és molt gran; i, quan no poguem parlar de la nostra Espanya, parlarem del món.

Dissabte de Glòria

La Ressurrecció del Treball

que també miren, no's mosseguen ells amb ells.

Déu vulgui que sia veritat allò de que llops amb llops mai se mosseguen.

Lo que no pensen és que la ròssa, pot podrir-se i que en comptes de menjar-se-la ells, se la menjin els cucs: aquests cucs que ja devoren Rússia, i Hongria i Baviera, i que són capassos de menjar-se'ls an'ells i tot, si se'ls hi encomana la malura.

Quelcom en sabem nosaltres, no és cert? Bèvem i callem, que no és hora de sermons. MORITZ XXI

Ciris trencats

Cansat de fè, a Catalunya, propaganda estèrilment, en Quel, el gran socialista, va emigrar fa ja molt temps.

—Cap on vas?—vam preguntar-li.

—A la Xina!—ens respongué:—

Vull veure si allí conquisto adeptes al credo meu.

Gent senzilla i terra verge, crec que m'escoltaran bé.

—Ja quasi ni em recordava del propagandista ausent, quan ahí, amb grata sorpresa, te me'l trobo a càl barber.

—Hola! ¿Altre cop de tornada?—

li dic, encaixant:—I què?

—Ja has catequisat als xinos?

—Ni un!—va fè el pobre Quel, amb un aire d'amargura que'm va afectar seriament:—

Entre aquella mena d'homes, tot es inútil.

—Per què?

—Perque tots son amarillos. ¡Es impossible fer res!

Pel sant d'una amiga meva he pensat: ¿Què li daràs que la deixi ben contenta? I rumiant, rumiant, he acabat per regalar-li